

Men som bekendt blev forslaget pure afvist af det store flertal i Folketinget. Flertallet ønskede ikke, at befolkningen på denne måde uden pres og uden at skulle stå med ryggen mod muren skulle kunne tage stilling til EU's udvikling. Unionsflertallet vil først modstræbende spørge befolkningen om EU-spørgsmål, når flertallet ved, at der er en situation, hvor man kan lægge maksimalt pres på befolkningen.

Derfor har vi heller ikke i dag og heller ikke under Folketingets spørgetid tidligere i dag kunnet få en garanti fra regeringen om en folkeafstemning om den nye EU-traktat. For unionsflertallet er der alt for stor risiko ved at inddrage befolkningen. For unionsflertallet er befolkningens flertal nemlig – ja, som CD's leder, fru Mimi Jakobsen, i øvrigt kom for skade at sige efter folkeafstemningen i 1992 – dumme. Alt for dumme til at få indflydelse på så vigtige spørgsmål som Danmarks fremtidige placering i Den Europæiske Union.

Det giver sig selv, at unionsflertallet med den arrogante attitude over for befolkningen, som hermed kommer til udtryk, skaber et større og større modsætningsforhold mellem befolkningen og unionsflertallet. Man har åbenbart ikke lært noget som helst af 1992-afstemningen. Derfor står det allerede nu klart, at et nyt nej til den kommende traktat er nødvendigt for at få genskabt en egentlig debat om, hvor folkestyret er blevet af i EU-spørgsmålet.

Regeringen har ofte fremhævet, at de prioriteringer, som regeringen har valgt på konferencen, og som er skitseret i regeringens oprindelige oplæg til regeringskonferencen, har stor opbakning i befolkningen, da det er emner, som traditionelt er emner, danskerne er meget optaget af. Men for Dansk Folkeparti er der ikke den store logik i de her synspunkter.

For det første er det jo slet ikke sandsynligt, at fordi man ønsker en politik på et område i Danmark, eksempelvis på arbejdsmarkedsområdet, så ønsker man også den tilsvarende politik ført på EU-området som EU-lovgivning. Jeg er tværtimod overbevist om, at de fleste danskere ønsker en mere skarp afgrænsning af, hvad EU kan beskæftige sig med i forhold til, hvad Danmark kan beskæftige sig med.

Herudover mener vi, at der er en indholdsmæssig brist i regeringens argumentation. På spørgsmålet om eksempelvis åbenhed er den særlig slem. Man påstår, at man også i forbindelse med regeringskonferencen kæmper for markant større åbenhed i EU, alt imens man

hermetisk gør den danske EU-proces mere og mere lukket. Det vil sige, at dér hvor regeringen selv, Folketingets flertal selv, kunne skabe større åbenhed, lukkes der reelt mere og mere. Det viser efter vores opfattelse mangelen på konsekvens og mangelen på oprigtighed i regeringens politik.

Og når vi taler om en lukket dansk proces, så taler vi naturligvis også om det andet punkt på den dagsorden, jeg har foreslået før mit ordførerindlæg her i dag, nemlig regeringens og unionsflertallets håndtering af konferencen i forhold til Folketinget. Det er jo efterhånden et helt kapitel for sig selv, et kapitel i arrogance, ligegyldighed med demokratiske principper og fuldstændig mangel på forståelse for det legitime i, at der er grundlæggende forskellige opfattelser af, hvad der er den rigtige placering for Danmark i Den Europæiske Union.

Det danske folkestyre er nået så langt ud mod afgrunden, at unionsflertallet ikke mere finder, at mindretallet her i Folketinget har krav på at få svar på sine spørgsmål endsige blive orienteret om forløbet af regeringskonferencen.

Regeringen vælger nu kun at orientere unionstilhængerne. Forud for debatten i dag har Folketinget som institution, Folketingets Europaudvalg og dermed alle Folketingets partier ikke modtaget det mundtlige referat af det senest afholdte topmøde om regeringskonferencen, som ellers var lovet. Regeringen har valgt alene forud for den her debat at orientere Venstre, De Konservative, CD og SF. Hvis regeringen i dag agtede at tage en seriøs debat om konferencens forløb og ikke en skindebat, så havde man naturligvis informeret alle Folketingets partier om udviklingen og status på konferencen.

I forhold til Folketingets arbejde med konferencen har det i øvrigt været beskæmmende at se, at et flertal har ønsket at fraskrive sig den tidligere procedure med, at regeringen skulle søge mandat i Folketingets Europaudvalg forud for fremlæggelsen af væsentlige forslag på regeringskonferencen.

Det har været helt tydeligt for os i Dansk Folkeparti at se, at Venstres og De Konservatives formål med dette har været på den ene side at sikre regeringen handlefrihed til at komme med forslag, som indenrigspolitisk skal tale til de skeptiske socialdemokratiske vælgere, men som på den anden side samtidig skal sikre, at Venstre og De Konservative frit og uden nogen form for omkostninger har kunnet kritisere regerin-